

Rapport

Datum: 14 december 2007
Rapportnummer: 2007/308

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Utrecht op 7 februari 2005:

het verkeer waar ook verzoeker aan deelnam in gevaar heeft gebracht door onder andere met hoge snelheid te rijden;

hem heeft aangehouden voor het strafbare feit belediging, terwijl verzoeker uiteindelijk is bekeurd voor het niet kunnen tonen van het kentekenbewijs;

verzoeker, nadat hij staande was gehouden, zonder respect en onbeleefd heeft bejegend.

Daarnaast klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Utrecht de klacht eerst op 24 april 2006 heeft afgehandeld.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder zijn klacht met betrekking tot de verstrekking van BPS mutaties aan de klachtencommissie niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker reed op maandag 7 februari 2005 omstreeks 10.45 uur als bestuurder met zijn personenauto over de provinciale weg de N201 komende uit de richting Vinkeveen en gaande in de richting van Rijksweg A2. Een als zodanig herkenbare politieauto reed verzoeker op dezelfde weg uit tegengestelde richting tegemoet. De politieauto werd bestuurd door politieambtenaar V. Op het moment dat de auto's elkaar passeerden reden beide met een snelheid van ongeveer 80 à 85 kilometer per uur. V. meende te constateren dat de bestuurder van de hem tegemoetkomende auto zijn middelvinger naar hem opstak.

2. Kort nadat beide auto's elkaar passeerden keerde V. om die reden zijn dienstvoertuig en reed V. achter verzoeker aan, haalde verzoeker vervolgens in en gaf verzoeker aan hem te volgen. V. hield verzoeker vervolgens staande op een parkeerplaats gelegen tegenover het Bilderberghotel gelegen aan de oprit van de A2 richting Utrecht. V. vroeg verzoeker naar zijn rij- en kentekenbewijs. Verzoeker toonde V. zijn rijbewijs, maar had zijn kentekenbewijs niet bij zich. V. bekeurde verzoeker omdat deze geen geldig kentekenbewijs kon tonen.

3. Bij brief van 26 maart 2005 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht over onder meer - zakelijk weergegeven - het feit dat hij door V. werd staande gehouden voor het feit belediging en uiteindelijk door V. werd bekeurd omdat hij geen geldig kentekenbewijs kon tonen alsmede over de wijze waarop V. verzoeker bejegende

ten tijde van de staande houding.

4. Bij faxberichten van 14 juni 2005 en van 23 juni 2005 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht over de trage afhandeling van zijn klacht.

5. Bij brief van 5 juli 2005 liet de korpsbeheerder weten de klacht van verzoeker over de trage afhandeling van zijn klacht gegrond te achten.

6. Bij brief van 5 maart 2006 diende verzoeker bij het regionale politiekorps Utrecht een klacht in over de door L., klachtonderzoeker bij het regionale politiekorps Utrecht, in het (interne) klachtdossier gevoegde twee mutaties uit het bedrijfsprocessensysteem (BPS) over het voorval op 7 februari 2005.

7. Bij brief van 6 april 2006 liet de korpsbeheerder over de klacht over de in het klachtdossier gevoegde mutaties weten dat verzoeker niet ontvankelijk was en dat verzoeker deze klacht aan het College bescherming persoonsgegevens (Cbp) diende voor te leggen.

Bij brief van 24 april 2006 liet de korpsbeheerder weten de klachten over het feit dat verzoeker werd staande gehouden voor het feit belediging en uiteindelijk werd bekeurd voor een ander feit ongegrond te achten. De korpsbeheerder onthield zich over de bejegeningklacht van een oordeel.

8. Verzoeker kon zich in geen van de beslissingen van de korpsbeheerder vinden en wendde zich bij brieven van 10 november 2006 en 3 januari 2007 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het in het gevaar brengen van het verkeer

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar V. op 7 februari 2005 het verkeer waar ook verzoeker aan deelnam in gevaar heeft gebracht door onder andere met hoge snelheid te rijden. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat V. hem achtervolgde en daartoe diverse auto's inhaalde. Verzoeker zag in zijn achteruitkijkspiegel dat het V. net lukte om een aanrijding met een tegenligger te voorkomen. Volgens verzoeker bracht V. hierdoor de veiligheid op de weg (de N201) onnodig ernstig in gevaar. De ernst van het feit waarvoor V. verzoeker staande wilde houden was immers zeer gering, aldus verzoeker. Ten slotte was verzoeker van mening dat V. diverse bepalingen vervat in de wegenverkeerswetgeving overtrad. Volgens verzoeker was V. voor de uitvoering van zijn politietaken niet genoodzaakt om op dat moment gebruik te maken van de aan de politie daartoe verleende ontheffing van de Minister van Verkeer en Waterstaat. Verzoeker legde de regeling waarin genoemde ontheffing staat vermeld over (zie Achtergrond onder I.).

2. De korpsbeheerder achtte de klacht van verzoeker ongegrond. De korpsbeheerder stelde dat de politie voor het uitvoeren van haar taak een ontheffing heeft van de minister van Verkeer en Waterstaat voor hetgeen bepaald is in de wegenverkeerswetgeving. Om verzoeker staande te houden was het voor V. noodzakelijk om verzoeker in te halen met een hogere snelheid dan de snelheid waarmee verzoeker reed. De korpsbeheerder nam aan dat V. zijn inhaalmanoeuvre weloverwogen deed zonder het overige verkeer in gevaar te brengen. De korpsbeheerder verwees daartoe naar de verklaring die V. hierover aflegde.

3. Uit het rapport opgemaakt op 7 april 2005 door klachtonderzoeker L. blijkt dat V. hierover het volgende verklaarde. Nadat V. zag dat verzoeker zijn middelvinger tegen hem opstak keerde V. zijn voertuig en reed achter (het voertuig van) verzoeker aan. Toen V. zijn voertuig keerde reed er geen verkeer achter hem en naderde er uit tegenovergestelde richting geen verkeer. Op het moment dat V. achter verzoeker aanreed reed er een voertuig tussen V. en het voertuig van verzoeker in. V. haalde dit voertuig in en maakte daarbij gebruik van de ontheffing van het bepaalde in het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990). Daarbij overschreed V. de maximumsnelheid en ook de doorgetrokken witte streep. V. ontkende dat hij door de inhaalmanoeuvre een onveilige situatie had gecreëerd.

4. Tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar V. op 26 februari 2007 het volgende. Nadat V. zag dat de bestuurder van een auto een middelvinger naar hem opstak keerde V. snel de auto. Nadat V. het kenteken van de auto had opgevraagd werd het V. duidelijk dat de bestuurder van de auto verzoeker was. V. keerde de auto toen hij bij de afslag Vinkeveen was. Voordat V. bij verzoeker was haalde hij één of twee auto's in. V. haalde verzoeker in en maakte daarbij gebruik van de busbaan. V. creëerde daardoor geen gevaarlijke situatie.

V. weet niet meer hoe hard hij reed nadat hij was gekeerd. V. reed beslist geen 100 kilometer per uur. V. reed veilig en bracht het verkeer op de weg niet in gevaar. De N201 is in goede staat en is een overzichtelijke weg. Het was niet druk op de weg.

Beoordeling

5. Tussen verzoeker en de korpsbeheerder is niet in geschil dat de politie voor het uitvoeren van haar taak een ontheffing heeft van de Minister van Verkeer en Waterstaat. De Nationale ombudsman stelt voorts het volgende vast. Uit de verklaring van V. blijkt dat V. dacht een strafbaar feit te constateren toen hij met zijn auto de auto van verzoeker passeerde. Naar aanleiding hiervan keerde V. zijn auto en achtervolgde hij verzoeker met het doel verzoeker hiervoor staande te houden. V. maakte derhalve voor het uitvoeren van zijn opsporingstaak gebruik van de aan de politie verleende vrijstelling van de bepalingen van het RVV 1990.

Ten aanzien van de vraag of V. hiermee het verkeer in gevaar bracht oordeelt de Nationale ombudsman als volgt.

Uit de verklaringen van verzoeker en van politieambtenaar V. volgt dat de visies van verzoeker en V. over deze vraag lijnrecht tegenover elkaar staan. In het algemeen kan gesteld worden dat door het overschrijden van een doorgetrokken streep het verkeer in gevaar kan worden gebracht. Volgens V. betrof het echter een busbaan en daarvoor geldt het voorgaande niet zonder meer. In het bij de Nationale ombudsman aanwezige dossier bevinden zich geen verklaringen van getuigen die de verklaring van ofwel verzoeker ofwel V. staven. Het is dan ook niet vast te stellen dat V. het verkeer in gevaar bracht. Om die reden onthoudt de Nationale ombudsman zich anders dan de korpsbeheerder van een oordeel.

II. Ten aanzien van de aanhouding en de bekeuring

Bevindingen

De Nationale ombudsman stelt voorop dat het gaat om de staande houding van verzoeker. Tussen verzoeker en de korpsbeheerder bestaat hierover geen verschil van mening.

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie hem heeft staande gehouden voor het strafbare feit belediging, terwijl verzoeker uiteindelijk is bekeurd voor het niet kunnen tonen van het kentekenbewijs. Verzoeker voerde aan dat nadat hij was staande gehouden V. hem meedeelde dat hij had gezien dat verzoeker toen hij hem tegemoet reed een 'fuck-vinger' naar hem opstak. Voorts meldde V. dat hij wist wie verzoeker was en dat verzoeker een lastbak was die al heel lang op hun lijstje stond, aldus verzoeker. Volgens verzoeker overlegde V. vervolgens via zijn portfoon met een collega van de meldkamer. Nadien vroeg V. verzoeker waarom hij geen kentekenbewijs bij zich had en deelde V. hem mee dat verzoeker een proces-verbaal wegens belediging van hem kreeg. Ten slotte deelde V. hem mee dat verzoeker een proces-verbaal kreeg voor het niet kunnen tonen van een kentekenbewijs. Verzoeker werd voor dat feit uiteindelijk bekeurd. Verzoeker deelde V. hierop mee dat hij kennelijk niet zeker was van die 'fuck-vinger' zodat hij hem daarvoor niet kon straffen. Volgens verzoeker wilde V. hem echter wel straffen voor zijn gedrag hetgeen hij deed door hem voor het niet tonen van zijn kentekenbewijs te bekeuren. Daarbij komt dat V. de identiteit van verzoeker kende voordat hij verzoeker staande hield. Volgens verzoeker maakte V. hierdoor misbruik van zijn bevoegdheid.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht ongegrond. De korpsbeheerder stelde dat verzoeker was staande gehouden door V. om hem aan te spreken op zijn gedrag en om te controleren of verzoeker zijn rij-, kenteken- en keuringsbewijs bij zich had. Verzoeker werd vervolgens bekeurd voor het niet bij zich hebben van zijn kentekenbewijs.

3. Uit het rapport opgemaakt op 7 april 2005 door klachtonderzoeker L. blijkt dat V. onder meer het volgende verklaarde. V. zag dat een bestuurder van een auto die hem naderde zijn middelvinger tegen hem opstak. V. keerde en reed achter het voertuig aan. Terwijl V. nog achter het voertuig aanreed had hij telefonisch overleg met zijn wijkteamchef W. in zijn hoedanigheid van hulpofficier van justitie over een aanhouding wegens belediging. W. adviseerde hem om niet tot aanhouding over te gaan. Het was de bedoeling van V. om de bestuurder aan te spreken op zijn gedrag en zijn voertuig en persoon te controleren. Nadat V. verzoeker staande hield besprak V. met verzoeker het opsteken van zijn middelvinger naar V. Verzoeker ontkende dat hij zijn middelvinger had opgestoken.

In datzelfde gesprek vroeg V. onder meer naar het kentekenbewijs van verzoeker. Verzoeker had dit niet bij zich en V. bekeurde verzoeker hiervoor. V. kende de naam van verzoeker. Er was meermalen contact tussen verzoeker en de politie Mijdrecht. V. wist ook dat verzoeker ingezonden brieven schrijft naar de plaatselijke pers over de politie. Zelf had V. tijdens zijn werk als politieambtenaar niet of nauwelijks contact gehad met verzoeker, aldus V.

4. Uit het rapport opgemaakt op 11 april 2005 door klachtonderzoeker L. blijkt dat politieambtenaar W. onder meer het volgende verklaarde. Op 7 februari 2005 had W. telefonisch contact met V. V. vertelde hem dat verzoeker een middelvinger naar hem had opgestoken. W. adviseerde V. om niet tot aanhouding ter zake van belediging over te gaan, omdat bewijsvoering in dit soort kwesties moeilijk is. W. adviseerde V. wel om verzoeker op zijn gedrag aan te spreken. Verzoeker was bij W. bekend.

5. Tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar V. op 26 februari 2007 onder meer het volgende. Direct nadat V. keerde vroeg hij het kenteken van de auto die hij volgde op en werd het hem de identiteit van de bestuurder duidelijk. V. herkende verzoeker niet ambtshalve. V. hield verzoeker staande omdat hij hem wilde aanspreken op zijn gedrag. Daarnaast wilde V. controleren of verzoeker zijn rij-, kenteken- en keuringsbewijs bij zich had. V. liep naar de auto van verzoeker en waarschuwde hem dat hij niet nog eens zijn middelvinger naar hem moest opsteken. V. vroeg verzoeker nadat hij hem op het opsteken van zijn middelvinger had aangesproken om zijn papieren. Verzoeker kon zijn kentekenbewijs niet tonen. V. gaf verzoeker hiervoor een bekeuring. V. had in het verleden éénmaal eerder persoonlijk contact met verzoeker gehad. Over dat contact wilde V. niet uitweiden.

6. Tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar W. op 20 februari 2007 onder meer het volgende. Op 7 februari 2005 belde V. hem op en vertelde dat een tegenligger zijn middelvinger had opgestoken naar hem. V. herkende deze persoon ambtshalve als verzoeker. W. vroeg V. of hij met betrekking tot het opsteken van de middelvinger zeker van zijn zaak was en dat hij bij de minste twijfel niet achter verzoeker aan moest gaan. V. deelde mee dat hij de bestuurder staande ging houden om hem op zijn gedrag aan te spreken. V. vond het gedrag van

verzoeker niet acceptabel. V. had de mogelijkheid voor een belediging een boete op te leggen. De beslissing om achter verzoeker aan te gaan lag bij V. W. adviseerde hem slechts. V. was zeker van zijn zaak. Het hele wijkteam kent verzoeker; hij staat bekend als iemand die kritisch is over bijvoorbeeld de politie en de gemeente, aldus W.

Beoordeling

7. Het verbod van misbruik van bevoegdheid houdt in dat bestuursorganen een bevoegdheid niet gebruiken voor een ander doel dan waartoe die bevoegdheid is gegeven. Dit verbod betekent dat ambtenaren een specifieke opsporingsbevoegdheid niet mogen hanteren met het doel om onderzoek te doen naar gedragingen die buiten het kader vallen waarbinnen de bevoegdheid is verleend.

8. Vast staat dat V. achter verzoeker aan ging nadat hij dacht te hebben geconstateerd dat verzoeker zijn middelvinger naar hem opstak. Uit de verklaringen van V. en W. leidt de Nationale ombudsman het volgende af. V. was kort nadat hij gekeerd was en de auto van verzoeker achtervolgde op de hoogte van de identiteit van verzoeker, die bekend was bij het wijkteam waar V. en W. deel van uitmaakten. Het was de bedoeling van V. om verzoeker ter zake van de (vermeende) belediging staande te houden. Tijdens de achtervolging van verzoeker had V. telefonisch contact met W. over de door hem geconstateerde belediging en zijn voornemen om verzoeker hiervoor staande te houden en op zijn gedrag aan te spreken. W. raadde V. af om verzoeker ter zake van vermeende belediging aan te houden, maar adviseerde hem om verzoeker wel op dit gedrag aan te spreken. Naar de mening van de Nationale ombudsman is op grond hiervan duidelijk dat de aanleiding voor de staande houding van verzoeker de door V. geconstateerde belediging was en niets anders dan dat. De Nationale ombudsman acht aannemelijk dat indien V. het opsteken van de middelvinger door verzoeker niet had geconstateerd hij niet tot achtervolging en staande houding van verzoeker was overgegaan. De Nationale ombudsman concludeert dat er, los van genoemde belediging, geen omstandigheden aanwezig waren die voor V. aanleiding waren tot het uitvoeren van een controle naar het rij-, kenteken- en keuringsbewijs van verzoeker, laat staan tot het achtervolgen en staande houden van hem. Het uitvoeren door V. van genoemde controle vond slechts plaats doordat V. zijn opsporingsbevoegdheid voor de door hem geconstateerde vermeende belediging gebruikte. De politie heeft dan ook gehandeld in strijd met het verbod van misbruik van bevoegdheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de bejegening

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat V. hem, nadat hij staande was gehouden, zonder respect en onbeleefd heeft bejegend. Verzoeker voerde aan dat V. tegen hem schreeuwde, hem afsnauwde en hem met 'je' en 'jij' aansprak. Verzoeker stelde verder dat V. hem diverse malen toebrulde dat hij zijn grote bek moest houden.
2. De korpsbeheerder onthield zich over deze klacht van een oordeel, gelet op de tegengestelde verklaringen van verzoeker en V. hierover.
3. Uit het rapport opgemaakt op 7 april 2005 door klachtonderzoeker L. blijkt dat V. onder meer verklaarde dat verzoeker tijdens het gesprek het bloed onder zijn nagels vandaan haalde. V. verklaarde dat hij zich niet opgefokt voelde.
4. Uit het rapport opgemaakt op 7 april 2005 door klachtonderzoeker L. blijkt dat V. onder meer het volgende verklaarde. V. ontkende dat hij verzoeker toeschreeuwde dan wel tegen hem brulde. V. betwistte voorts dat hij verzoeker tutoyeerde. V. maakte geen ruzie met verzoeker en stond hem op een normale manier te woord.

Beoordeling

De Nationale ombudsman stelt vast dat de stellingen van partijen over de manier waarop V. zich tijdens het gesprek jegens verzoeker gedroeg lijnrecht tegenover elkaar staan. Het is dan ook niet vast te stellen dat V. verzoeker onheus bejegende. Met de korpsbeheerder onthoudt de Nationale ombudsman zich om die reden van een oordeel over deze klacht.

IV. Ten aanzien van de termijn van klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder zijn klacht van 26 maart 2005 pas op 24 april 2006 heeft afgehandeld. Verzoeker is van mening dat dit een trage en onbehoorlijke afhandeling van zijn klacht betrof.
2. De korpsbeheerder achtte de klacht gegrond. De korpsbeheerder gaf in haar reactie aan dat de klachtbehandelaar de klacht in eerste aanleg voortvarend behandelde. De klachtbehandelaar stuurde zijn klachtrapportage reeds 19 dagen na ontvangst van de klacht ter verdere behandeling naar de klachtencommissie. Zowel de planning als de afdoening door de klachtencommissie duurde veel langer dan wenselijk en noodzakelijk was, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit houdt in dat een bestuursorgaan klachten dient af te

handelen binnen de daarvoor geldende termijnen. Artikel 66 van de Politiewet 1993 geeft voor de interne klachtbehandeling aan wat onder voldoende snelheid wordt verstaan. Ingevolge deze bepaling handelt het bestuursorgaan de klacht af binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen (zie Achtergrond onder II.). Ook artikel 17 van de klachtenregeling 2004 van het regionale politiekorps Utrecht (de klachtenregeling) bepaalt dat de korpsbeheerder de klacht, indien deze is voorgelegd aan een klachtenadviescommissie, in maximaal veertien weken dient af te handelen. Indien deze termijn niet wordt gehaald dient voor het verstrijken van de termijn een mededeling tot verdaging te worden gestuurd (zie Achtergrond onder III.).

4. De korpsbeheerder bevestigde bij brief van 30 maart 2005 de ontvangst van de klacht van verzoeker. Conform de klachtenregeling diende de klacht van verzoeker op 6 juli 2005 te zijn afgehandeld. De klacht van verzoeker werd echter pas op 24 april 2006 afgedaan. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van oordeel dat de korpsbeheerder de klacht onvoldoende voortvarend afhandelde. De behandeling van de klacht van verzoeker duurde immers veel langer dan veertien weken. Voor een dergelijke termijnoverschrijding valt geen enkele rechtvaardiging aan te voeren. De korpsbeheerder heeft dan ook gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het niet-ontvankelijk verklaren van de klacht over de verstrekking van mutaties uit BPS

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder zijn klacht over de verstrekking van mutaties uit het bedrijfsprocessensysteem (BPS) aan de klachtencommissie niet-ontvankelijk heeft verklaard. Verzoeker is van mening dat deze beslissing niet behoorlijk was. De korpsbeheerder deelde verzoeker in de beslissing van 6 april 2006 immers mee dat verzoeker zich met deze klacht tot het College bescherming persoonsgegevens (Cbp) diende te wenden. Verzoeker richtte zich vervolgens bij brief van 8 april 2006 tot het Cbp. Bij brief van 31 mei 2006 deelde het Cbp verzoeker mee dat de korpsbeheerder naar het oordeel van het Cbp verzoeker ten onrechte op grond van artikel 10 eerste lid aanhef en onder c van de klachtenregeling (zie Achtergrond onder III.) niet-ontvankelijk verklaarde in zijn klacht. Het verstrekken door klachtbehandelaar L. van mutaties uit BPS aan de klachtencommissie is volgens het Cbp geen besluit in de zin van de Awb. Die gedraging kon derhalve geen onderwerp zijn van een bezwaarprocedure als bedoeld in de Awb, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht van verzoeker gegrond. De korpsbeheerder baseerde haar beslissing mede op een eerdere uitspraak van de Nationale ombudsman.

Daarnaast voegde de korpsbeheerder de betreffende twee mutaties als bijlagen bij haar reactie.

Beoordeling

3. Het vereiste van fair play eist dat bestuursorganen en ambtenaren burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit betekent dat een bestuursorgaan bij de behandeling van een klacht het onderwerp van de klacht adequaat dient te identificeren, teneinde de burger de mogelijkheid te geven diens procedurele kansen te benutten.

4. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van oordeel dat het verstrekken door klachtbehandelaar L. van mutaties uit BPS aan de klachtencommissie geen besluit is in de zin van Awb. Tegen genoemde verstrekking kon verzoeker derhalve geen bezwaar in de zin van de Awb maken. Het is juist dat de Nationale ombudsman in eerdere rapporten (waaronder nummers 2006/216, 2006/36, 2007/091) een oordeel gaf over de vraag of de al dan niet verstrekking van mutaties uit BPS door de politie aan derden in het kader van de interne klachtenprocedure of een andere procedure geoorloofd was. Hieruit kon de korpsbeheerder opmaken dat de klacht van verzoeker over de verstrekking van de mutaties een gedraging betrof waarover zij kon oordelen. Door verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

5. De gegrond verklaring van de klacht door de korpsbeheerder brengt mee dat zij tot inhoudelijke behandeling van de klacht van verzoeker moest overgaan. De korpsbeheerder liet deze inhoudelijke behandeling na. Dit geeft reden voor het doen van een aanbeveling.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht is

gegrond ten aanzien van:

de aanhouding en de bekeuring; wegens strijd met het verbod van misbruik van bevoegdheid;

de termijn van klachtbehandeling; wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid;

het niet-ontvankelijk verklaren van de klacht over de verstrekking van mutaties uit BPS; wegens strijd met het vereiste van fair play.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

het in gevaar brengen van het verkeer;

de bejegening.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder in overweging om over te gaan tot inhoudelijke behandeling van de klacht van verzoeker over de verstrekking door een met naam genoemde politieambtenaar van mutaties uit BPS aan de klachtencommissie.

Onderzoek

Op 14 november 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Mijdrecht, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaren V. en W. de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. V. en W. maakten van deze gelegenheid geen gebruik. In de loop van het onderzoek werden V. en W. door een medewerkster van de Nationale ombudsman gehoord. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook hoofdofficier van justitie te Utrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Betrokken ambtenaar V. en de korpsbeheerder berichtte dat het verslag hun geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van betrokken ambtenaar W. gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

de verzoekschriften aan de Nationale ombudsman van 10 november 2006 en van 3 januari 2007 beide met bijlagen;

een afschrift van het dossier betreffende de interne klachtenprocedure;

schriftelijke verklaring van politieambtenaar W. van 20 februari 2007 (ondertekend door W. op 9 maart 2007);

schriftelijke verklaring van politieambtenaar V. van 26 februari 2007 (ondertekend door V. op 18 maart 2007);

schriftelijke reactie van de korpsbeheerder van 10 mei 2007;

schriftelijke reactie van verzoeker van 19 juni 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Regeling van de minister van Verkeer en Waterstaat van 31 maart 1994, nr. RVR 172392. Hoofddirectie van de Waterstaat. Hoofdafdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken, betreffende Beschikking houdende vrijstelling van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990

"1. aan de regio's (regionale politiekorpsen) ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde ambtenaren van politie (...) vrijstelling te verlenen van de bepalingen van het RVV 1990.

(...)

3. aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, de volgende voorschriften verbinden:

1. de veiligheid van het verkeer dient zoveel mogelijk te worden gewaarborgd;
2. van de vrijstelling mag alleen gebruik worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taak noodzakelijk is."

II. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

III. Klachtenregeling 2004 politie Utrecht (van kracht van 1 januari 2004 tot 1 november 2006)

Artikel 10

"1. De korpsbeheerder is niet verplicht een klacht te behandelen voor zover de klacht betrekking heeft op een gedraging:

(...)

c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden;"

Artikel 17

"2. De termijn voor de afdoening van de klacht door de korpsbeheerder, na advisering door de commissie politiekklachten, bedraagt maximaal veertien weken.

3. De korpsbeheerder kan de afhandeling van een klacht voor een periode van maximaal vier weken verdagen. Klager en beklagde ontvangen voor het verstrijken van de in het eerste respectievelijk tweede lid genoemde termijn, schriftelijk bericht van het feit dat de afhandeling wordt verdaagd."

IV Politiewet 1993

Artikel 66

In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na ontvangst van het klaagschrift.